

Najaar 2023

In de eerste plaats willen wij u graag vertellen waarom u de laatste jaren zo weinig van ons gehoord hebt. Er is veel gebeurd, met name in de privésfeer: verhuizingen, problemen met de gezondheid. Maar ook verplicht cursussen moeten volgen om de door nieuwe wetgeving vereiste diploma's te halen zodat we door konden gaan. Bezinning op wat we willen en vooral kunnen doen met het klimmen der jaren. En of dat zinnig en haalbaar is. Eerst de beruchte 2 jaar Coronacrisis, waarover we in onze vorige Nieuwbrief hebben geschreven.

De twee afgelopen jaren is duidelijk te merken dat het mensen financieel slechter gaat. En dat de dagelijkse zorg en medisch noodzakelijke handeling van al die in Coronatijd aangeschafte huisdieren vaak duurder is dan ingeschat. Ook merken we heel sterk dat veel uitgestelde medische behandelingen met lange revalidatietrajecten langzaam worden "ingehaald" en de vraag naar langdurige opvang heel erg is toegenomen.

Daarnaast is er het grote maatschappelijke probleem V-3: vereenzaming, verwardheid, vervuiling. Iets waar we helaas wekelijks mee in aanraking komen. Via GGZ, Politie, Justitie krijgen we veel aanvragen bij huisuitzettingen, verwarde personen met indicatie voor spoedopname, aanhouding op straat, Blijf-van-mijn-Lijfsituaties en geweldsdelicten. Daarom richten we ons tegenwoordig eigenlijk uitsluitend op het opvangen van dieren die tijdelijk bij onze pleeggezinnen verblijven en afkomstig zijn van minima zonder netwerk en met weinig financiële middelen. Daar hebben we helaas onze handen vol aan en voor deze dieren zijn altijd te weinig opvangplaatsen te vinden.

Uiteraard nemen we ook wel afstandsdieren op, maar daarvoor moeten we wel de juiste opvangplaats hebben. En uiteraard hangt het ook van het verhaal achter de aanvraag af. En het hoeft waarschijnlijk niet gezegd te worden: Oudere en hulpbehoevende dieren hebben voorrang boven jonge gezonde dieren.

Pleeggezinnen

In deze Kersttijd willen we even extra stil staan bij onze pleegadressen. Zonder hun inzet en hulp en dagelijkse zorg, die zij voor eigen rekening nemen, zou DierenVangnet heel veel dieren minder kunnen helpen.

Dank: Alana, Anja, Anna, Anne, Annemarie, Annemiek, Annemijn, Annet, Anja, Anouk, Arlette, Astrid, Bob en Reneé, Brenda-Wouter-Koen, Brigitte, Carla en Hans, Carmen, Caroline, Cerianneen huisgenoten, Charlotte, Christine, Corine, Cudi en Koen, Damione, Daniela, Daphne, Dominique, Elizabeth, Elke, Ellen, Elodie-Martina-Luc, Else, Estera, Esther, Femke en Sebastiaan, Fenna, Fina, Fleur, Fleur-Aimee-Manou, Franka, Gerrit en Wil, Heleen, Hieke, Ineke, Irene, Iris, Janet, Jasper, Jessica, Jessica en Jordan, Jolien, Joyce, Julia, Juliette en Nathan, Junior en huisgenoten, Karen, Karin H, Karin W, Katie, Katja, Kirsten, Kevin, Krullaine, Laura H, Laura I, Leanne en Joris, Leontine, Lianne, Liesje en Edwin, Lianne, Lilian, Lotte, Luc en huisgenoten, Maaike, Mabel, Mar en Lydia, Marc, Margriet, Maria, Marian, Marianne, Marie Line, Marion, Marit, Marjon, Marloes, Marlijn, Maura, Meike, Melanie, Millie, Mirjam, Mijke, Myung, Naima, Nandine, Nanke, Nicky, Nienke, Nina en Lisa, Patty, Peggy, Pleunie, Rene, Sammia, Sander, Sandra, Seyda, Shosha, Sophie, Stephanie, Tara en Robin, Wil en Gerrit, Yannick

voor jullie geweldige hulp, steun en verzorging.

20 juli 2012: al weer ruim 11 jaar geleden dat 4 van de 6 bestuursleden van de vroegere Stichting Dieren-onder-Dak bij de notaris de oprichtingsakte tekenden en we onze plannen konden starten om meer voor crisisdierenopvang en hun (minima-) baasjes te gaan doen.

Tot die tijd hielden we ons voornamelijk bezig met zwervers en afstandsdieren, waarbij de nadruk lag op het opvangen, socialiseren en (her-) plaatsen van kittens en katten, konijnen en knaagdieren.

Vanaf 2014 gingen wij steeds meer bezig met wat ons bij het oprichten van de stichting voor ogen stond: CRISISHULP. Bij meer dan de helft van de crisisdieren blijken eigenaren geen geld te hebben voor het betalen van noodzakelijke dierenartskosten, laat staan een geringe pensionvergoeding. Toch vinden wij dat juist deze dieren opgevangen moeten worden en, als ze dat nodig hebben, behandeling bij een dierenarts.

Het is een Verlies-Verlies situatie als van deze dieren afstand moet worden gedaan omdat er tijdelijk geen onderdak te vinden is of omdat er dieetvoer of een pilletje gegeven moet worden: Baasje of vrouwtje verdrietig en zonder gezelschap, een oud en moeilijk plaatsbaar dier lang in een asiel met alle stress en kans op ziekte van dien, om maar te zwijgen over de overweging het eventueel te moeten laten inslapen. Onze konijnen en knaagdieren, en een enkele keer vogels en vissen, zijn altijd crisisopnames. De vogels en vissen zijn bijna steeds van mensen die overleden zijn, de konijnen en knaagdieren komen meestal binnen via Dierenambulance, dierenartsen of Politie omdat ze op straat gezet zijn of worden achtergelaten bij een ontruiming. Het lijkt misschien of we er minder van hebben opgenomen, maar deze dieren hebben vaak extra zorgen nodig, vanwege schimmel, doorgroeiende tanden, enz. waarmee ze binnen komen en blijven noodgedwongen langer in de opvang. Ook zijn deze dieren moeilijk plaatsbaar en moeten ze zorgvuldiger geplaatst worden en het kost nu eenmaal tijd een geschikt gezin te vinden.

FINANCIËLE SITUATIE 2021			
31-12-2021			1-1-2021
ING rekening courant	€ 8.048,97		ING rekening courant € 2.537,31
spaarrekening	€ 87.000,00		spaarrekening € 99.000,00
Totaal	€ 95.048,97		€ 101.537,31
EXPLOITATIE 2021			
Inkomsten (per 31-12-2021)			Uitgaven (per 31-12-2021)
Donateurs	€ 5.272,53		Dierenartsen € 8.448,26
Afstand	€ 470,00		Legaat-De Kraker € 2.336,66
Plaatsing	€ 285,00		Voer + bedding € 3.756,73
Pension	€ 1.652,56		Vervoer en parkeren € 1.502,11
Bijdrage Dierenartskosten Particulieren	€ 2.424,39		Investeringen materiaal + onderhoud € 18.325,72
Vervoer + parkeren	€ 65,00		Telefoon + internet € 122,67
Gemeente Amsterdam Subsidie	€ 5.345,00		Inventaris + kantoor € 237,65
Gemeente Amsterdam Noodfonds Crisisdieren	€ 5.175,59		Mailing + drukwerk € 237,51
Gemeente Amsterdam Fonds Ketenpartners	€ 5.000,00		Bijdragen aan Derdenstichtingen € 150,00
Stichting DierenLot	€ 3.000,00		Overig € 316,10
Acties + PR	€ 255,00		Acties + PR
Totaal	€ 28.945,07		€ 35.433,41

FINANCIËLE SITUATIE 2022			
31-12-2022			1-1-2022
ING rekening courant	€ 425,73		ING rekening courant € 8.048,97
spaarrekening	€ 80.000,00		spaarrekening € 87.000,00
Totaal	€ 80.425,73		€ 95.048,97
EXPLOITATIE 2022			
Inkomsten (per 31-12-2022)			Uitgaven (per 31-12-2022)
Donateurs	€ 4.465,55		Dierenartsen € 17.936,43
Afstand	€ 130,00		Legaat-De Kraker € 2.329,37
Plaatsing	€ 50,00		Voer + bedding € 6.094,12
Pension	€ 2.531,10		Vervoer en parkeren € 3.013,27
Bijdrage Dierenartskosten Particulieren	€ 3.331,23		Investeringen materiaal + onderhoud € 17.859,07
Vervoer + parkeren	€ 261,00		Telefoon + internet € 176,83
Gemeente Amsterdam Subsidie	€ 5.440,00		Inventaris + kantoor € 333,89
Gemeente Amsterdam Noodfonds Crisisdieren	€ 0,00		Mailing + drukwerk
Gemeente Amsterdam Fonds Ketenpartners	€ 4.948,66		Bijdragen aan Derdenstichtingen € 150,00
Stichting DierenLot	€ 12.000,00		Overig € 7,80
Acties + PR	€ 120,00		Acties + PR
Totaal	€ 33.277,54		€ 47.900,78

	Opgevangen	cavia	chinchilla	geit	hamster	hond	kat	kip	konijn	muis	rat	vogel	slang	schildpad	totaal
2023 (1 nov)	17	2	4	1	27	115	4	22	1	17					210
2022	35	4		3	32	191	7	17		1	16		1		306
2021	26				21	153	5	13	3	4	9				234
2020	30			2	30	207		15	3	8	9				304
2019	41			5	43	204		20			2	1			316

Opgevangen dieren

In een gewoon jaar vangen we rond de 300 dieren op. Het ene jaar wat meer honden, een ander jaar veel cavia's of konijnen. Katten zijn echter de hoofdmoot met meestal zo'n 60% van de opgevangen dieren. En uiteraard krijgen we wel eens een vraag voor een dier dat we echt niet kunnen opvangen. Maar met wat zoekwerk kunnen we altijd wel een oplossing vinden bij één van de vele gespecialiseerde opvangen voor vogels, reptielen, nacht- of weidedieren. In de ruim 11 jaar dat we bezig zijn, hebben we toch bijna 4000 dieren direct kunnen helpen. Alle dieren die we via bemiddeling bij andere stichtingen kunnen helpen, tellen we daar uiteraard niet bij op.

Djessie

In april werden wij gebeld door de vriendin van een ernstig zieke mevrouw. Zij vertelde dat haar vriendin dringend moest worden opgenomen maar dat weigerde zolang zij geen geschikte opvang had voor haar hond. Het bleek om een Ridgeback teefje te gaan van 12 jaar. Nu is dat "best een grote hond" en wilden wij graag eerst wat meer informatie over het dier om te zien of wij daar wel een geschikt pleeggezin voor hadden. Djessie heeft nl. artrose en erg gevoelige darmen en moet daarom pijnstilling en dieetvoer.

Nadat wij gebeld hadden om een afspraak met het baasje te maken, gingen er een paar dagen voorbij. Een dag voor Pasen werden wij gebeld dat het slechter ging met mevrouw en er niet veel langer met

ziekenhuisopname gewacht kon worden. We zijn er toen meteen naar toe gegaan en ter plekke werd besloten dat Djessie (zo heette de hond) maar mee moest naar Groningen. Daar aangekomen stapte een stramme oude hond uit de ambulance. Een beetje depressief keek ze om zich heen of ze haar baasje ergens zag staan. Na een stukje door te tuin te hebben gelopen kwam één van onze pleeghonden op haar af gerend, een enorme Leonberger van 3 jaar die haar meteen het hof begon te maken. Een beetje teveel van het goede dacht Djessie en dat liet ze meteen blijken. Gelukkig pakte Balto, de Leonberger, dit goed op en deed wat rustiger. Op de andere honden reageerde ze nauwelijks, zolang ze haar maar met rust lieten. Alleen de kat vond ze erg spannend. Ze moest ook nog leren dat ze niet achter de kippen aan mocht. De kat werd getolereerd en de kippen genegeerd. Ze heeft, samen met Balto die uiteindelijk haar grote vriend werd, gewandeld in het bos en gezwommen in het meer. Ze hebben, voor zover de artrose van Djessie dat toeliet, heel wat afgespeeld en naderhand met z'n tweeën lekker uitgerust in de schaduw. Maar haar vrouwtje is ze nooit vergeten. Begin oktober was het zover . . . Djessie kon weer naar huis toe komen. En hoe mooi was dat ! Eindelijk werd Djessie weer herenigd met haar geliefde baasje!

Sieta is een bouvier van 6 jaar die bij ons is gekomen nadat haar baasje niet meer voor haar kon zorgen.

De mevrouw in kwestie had weinig sociale contacten en werd, na wat later bleek een gebroken nekwerfel na een val en een hersenbloeding, in het ziekenhuis opgenomen. Haar burens hebben zich

over Sieta ontfermd. Zij lieten haar uit en gaven haar eten, maar toen duidelijk werd dat het baasje voorlopig nog niet naar huis kon, zijn zij gaan zoeken naar een oplossing voor langere termijn. Wij werden gebeld door een buurman die niet veel meer over Sieta kon vertellen dan dat het een rustige hond was die medicijnen tegen epilepsie nodig had. We hebben een afspraak gemaakt om te gaan kijken en het werd al snel duidelijk dat deze hond niet nog langer alleen thuis kon blijven. Sieta ging dus eerst naar Amsterdam en vervolgens van Amsterdam naar Groningen. Daar bleek dat de bouvier wel heel erg rustig en gelaten was. Als ze liep, ging dat al niet snel maar zodra ze aan de lijn ging, schuifelde ze voetje voor voetje. We maakten ons hier zorgen om, maar later bleek het baasje al een hele tijd niet goed meer te kunnen lopen en Sieta had dus geleerd om heel langzaam achter haar aan mee te schuifelen. Ook de pillen tegen epilepsie maakten haar erg duf en heel erg hongerig. Door haar meer beweging te geven en haar dieet aan te passen is zij een aantal kilo's afgevallen. Hierdoor kon ook haar medicijngebruik iets verminderen. Met de dierenarts werd goed doorgesproken wat wij moesten doen als zij een epileptische aanval kreeg en welke medicijnen we evt. konden geven. Sieta bleek een ongelooflijk lieve en rustige hond te zijn, die echt met elk dier goed kan opschieten. Uiteindelijk bleek haar vroegere baasje niet meer naar huis terug te komen en Sieta is bij ons gebleven. Af en toe heeft ze een aanval, maar voor de rest gaat het geweldig met haar. Ze heeft weer leren rennen, past nu iedere dag een paar uur op de kippen als die vrij rond mogen lopen, is vriendjes met alle bij ons aanwezige dieren, en vreet alles op wat los en vast zit als je niet uitkijkt! Sieta mag de rest van haar leven bij ons in Groningen slijten, waar ze lekker de ruimte heeft en de hele dag kan rondstruinen.

Mas, Bung en Putih

We komen op veel manieren aan onze dieren, maar deze drie zijn toch wel bijzonder: na een gezellige zondagochtend bij vrienden zet ik iemand af op het station en word ik aangesproken door een dame die 3 kittens in een rugtas heeft zitten "of ik haar misschien kan helpen". Wat is het verhaal: zij heeft een zwerfkat in huis gehaald die is bevallen van vier kittens. De moeder is een vlooiënbaaltje, het huis zit binnen de kortste keren compleet onder de vlooiën, schoonmaken lukt haar niet en er is die ochtend al 1 kitten overleden. Een dierenarts kan ze niet betalen, zeker niet als er weekendtarief wordt gerekend.

Uit de tas komen 3 bleke, uitgedroogde en matte katjes te voorschijn die duidelijk ernstige bloedarmoede hebben en er beslist niet goed aan toe zijn.

Na 3 wasbeuren
nog steeds vlooiën

De eigenaar wil geen afstand doen maar er is wel direct hulp nodig want anders loopt het met deze 3 ook slecht af. Direct een dierenarts gebeld: ik als een speer naar Amsterdam, de dierenarts direct naar haar praktijk waar we tot half 11 's avonds bezig zijn met vlooiën vangen, infuusjes geven, warmtelampen, voorzichtig wat eten.

De eerste 48 uur was het afwachten of ze het zouden redden maar het bleken jongens met pit te zijn en ze konden al vlug uit de quarantaine en in een pleeggezin.

Drie maanden later zijn het prachtige ondeugden, inmiddels kant-en-klaar om geplaatst te worden.

Van de eigenaar hebben we nooit meer iets gehoord

Zo maar 4 leuke kittens, achtergelaten en gevonden door iemand die onze hulp vroeg omdat ze niet voldoende middelen had om ze te laten helpen en chippen. Zij werd pleeggezin en deze vier mooie dames zijn sinds kort klaar om geadopteerd te worden.

Onze **katten** zijn bijna altijd langblijvers. Drie tot zes maanden is geen uitzondering, heel geregeld blijven ze bij ons voor de rest van hun leven. Lang niet altijd vindt iemand na een half jaar of langer een huis waar een huisdier mag verblijven. De meeste verzorgingstehuizen staan geen huisdieren toe, net zoals de opvangplekken voor dak- en thuislozen of verslaafden.

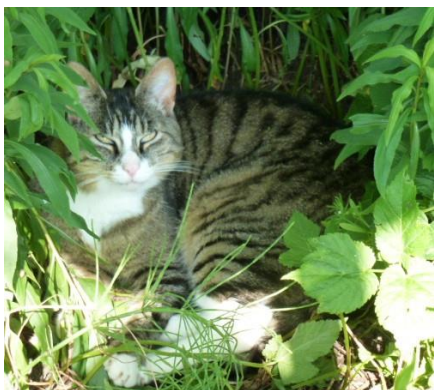
Wij hebben voor de katten gemiddeld 50 pleeggezinnen, waarbij er toch zeker 10 zijn die meerdere katten opvangen of waar katten, meestal de oudjes, voor altijd mogen blijven. Dan raken we een goed adres kwijt, maar aan de andere kant worden we dan erg blij omdat een dier dan een fijne en vertrouwde plaats heeft gevonden. En we krijgen geregeld lieve telefoontjes van mensen die zich aanmelden om tijdelijk voor een dier te gaan zorgen.

Een **eregalerij** van een paar van de gedenkwaardige langzitters en blijvers leek wel eens op zijn plaats.

Peter (2009), veel te dikke en schuwe kat, kwam in 2016 via een dierenarts bij ons binnen. Het baasje was overleden, Peter was eenzaam omdat zijn broertje een maand tevoren was verongelukt, hij miste zijn tuin en was bang en onzeker. De labscreening bij binnenkomst gaf aan dat hij suikerziekte had. Marie Line ontfermde zich over hem en regelde jaar-in-jaar-uit dat zijn insulinespiegel binnen de perken bleef. Hij bleef helaas veel te zwaar, maar had een heerlijk leven. Helaas ging hij afgelopen twee jaar toch langzaam achteruit en is hij na nierfalen ingeslapen in september 2023.

Muffel (2008), in het wild geboren katten, kwam samen met zusje Plums binnen en bleef altijd redelijk schuw en daarom niet plaatsbaar. Zomer 2021 ging het haar plotseling heel slecht. Zij kon

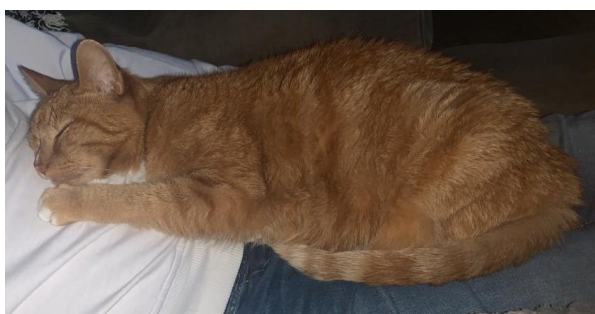
“gevangen” worden en naar de dierenarts gebracht: heel slecht gebit, hart- en nierfalen, veel te hoge schildklierwerking. Haar gebit werd gesaneerd, gelukkig reageerde zij erg goed op de schildklierpilletjes en gaat ze weer als een tierelier. Zij heeft een heerlijk huis, altijd toegang tot de schuur en garage met eten en kattenbak, een grote tuin in een veilige buurt, ze wordt vertroeteld door de hele buurt, laat zich af en toe aaien. Zelfs controlebezoek bij de dierenarts is, na vangen met beleid, goed mogelijk.

Suzie (2016) kwam in 2019 voor de eerste keer bij ons logeren. Haar vrouwtje-op-leeftijd had door een val een heup gebroken en kon tijdelijk niet voor haar zorgen. Na een paar maanden revalidatie kon Suus terug naar huis, maar, helaas, viel het vrouwtje opnieuw en kreeg een nieuwe heup. Suzie kon naar haar eerdere pleegmoeder Myung en, het verhaal herhaalt zich, na een paar maandjes kon ze weer terug. De fysio en

revalidatie thuis ging niet voorspoedig en er moest wéér geopereerd worden: Suzie wéér naar Myung en wéér naar huis. Uiteindelijk is het vrouwtje in 2022 definitief in een verpleegtehuis terecht gekomen en mag Suzie definitief bij Myung blijven.

Ginger (2005) was één van de 5 dieren die we na het overlijden van Dierenarts van Ewijk in januari 2020 overnamen en die bij Sandra ging wonen. In onze vorige nieuwsbrief schreven we al een kort berichtje. Wij weten heel weinig over haar voorgeschiedenis, alleen dat ze mee naar huis was gegaan omdat het haar slecht ging en er nog

geen tijd voor onderzoek was geweest.

Het bleek dat zij een heel slecht gebit, nierfalen en een fiks vergrote schildklier had. Met medicatie, speciaal dieet en veel lekkere hapjes was ze snel in redelijke conditie, maar helemaal goed is het nooit gekomen. Ze had veel last van hoestbuien, die haar behoorlijk uitputten en werd steeds kieskeuriger wat haar eten betrof. Toen de zomer voorbij was, miste ze het zonnetje en had ze er duidelijk geen zin meer in. In november hebben we haar moeten laten inslapen, maar zijn heel blij dat we haar nog twee heel goede jaren hebben kunnen geven,

lerse **Heather** (10+ bij binnenkomst in 2020), kwam bij ons i.v.m. opname in het ziekenhuis van haar vrouwtje na een woningbrand. Het huis was onbewoonbaar geworden, het vrouwtje kon niet meer werken, kreeg geen uitkering en huis en Heather bleef, wachtend op betere tijden, bij Jessica en Jordan. Helaas kwamen die tijden nooit: Zij begon wat te kwakkelen met vage klachten en bij onderzoek en screening kwam er niet echt iets uit. Ze kreeg een paar maanden later ineens een bult en toen bleek dat zij beginnende kanker had. Zomer 2022 ging zij snel achteruit. We konden geen contact krijgen met het vrouwtje. Wel hadden wij geregeld contact met haar ouders in Ierland die haar zouden waarschuwen zodat ze Heather kon bezoeken. Het ging echter ineens heel snel en zonder elkaar nog gezien te hebben, is Heather in september overleden.

Bram (2007) kwam bij pleegmoeder Irene te logeren toen zijn baasje moest worden opgenomen voor revalidatie. Toen bleek dat het baasje niet meer terug kon naar zijn eigen woning, moest noodgedwongen afstand worden gedaan, Dat was lastig voor Irene, want zij zou voor haar werk naar het Buitenland moeten en slechts éénmalig een kat voor ons opvangen. Voor Bram kwam corona als een redding want Irene bleef noodgedwongen thuis en Bram kon langer bij haar blijven.

Uiteindelijk en na lang denken heeft zij Bram geadopteerd en mag hij voor altijd blijven. Als zij weer naar het buitenland gaat, mag hij mee of komt hij bij ons logeren.

Gizmo

Ding-dong, de voordeurbel. *Dag Mevrouw, ik ben van het GVB. Ik was aan het werk op het Metrostation en toen ik bij de bedrijfsauto kwam, zat daar een klein hondje in. Via Google vond ik u. Ik heb geen tijd om het naar een asiel te brengen of te wachten op de Dierenambulance.*

Ja, wat doe je dan . . .

Er was een buur die moest revalideren van een knieoperatie en die wilde dit hondje wel tijdelijk in huis nemen. Gezellig een paar keer per dag een rondje lopen en zo oefenen met lopen. Er zit een chip in het

hondje en zo'n lieverdje wordt vast gezocht en kan vlug weer naar huis. Nou, mooi niet! De chip stond op naam van een eigenaar in Twente met twee telefoonnummers – één afgesloten, één tijdelijk buiten gebruik. Via de chipfabrikant konden we de dierenarts achterhalen en via hem het huisadres. Direct een brief geschreven met ook op de buitenkant dat het over gevonden hondje Gizmo ging, maar helaas geen reactie. De melding op Amivedi leverde niets op. Dan maar naar de dierenarts voor een algehele controle van dit, dachten wij, jonge hondje. Hij bleek echter uit 2012 te zijn, had een slecht gebitje en een fiks hartgeruis en wij denken dus dat hij gedumpt is. Uiteindelijk hebben we meer dan 6 weken voor hem gezorgd en heeft hij een fijn nieuw huis gevonden.

De familie van het baasje van **Binkie** nam contact met ons op omdat zij niet wisten waar ze met het hondje naar toe moesten. Het baasje woonde in vervuilde omstandigheden en moest voor onbepaalde tijd naar een instelling. Geld voor een pension was er niet, buiten dat zaten die ook allemaal vol. Het hondje kwam totaal vervuild en vervilt bij ons, waarop diezelfde dag nog een dierenartsbezoek volgde. Daar bleek Binkie ook onder de vlooiën te zitten en met zijn gebitje was het treurig gesteld. Na een was- en eerste noodzakelijke knipbeurt en antibiotica en pijnstilling voor zijn gebitje kon Binkie naar Groningen. Het bleek een vrolijk ventje, erg sociaal, maar wel met verlatingsangst en best wel verwend. Hij vond het heerlijk om in het bos te lopen met de andere honden en nadat hij nog eens lekker gewassen en geschoren was, zag hij er al een heel anders uit. Toen de ontstekingen in zijn bekkie minder waren, is zijn gebitje zo goed en

zo kwaad als het kon gesaneerd en waren kauwstokjes zijn favoriet. Net toen we dachten dat Binkie inmiddels tot het meubilair behoorde, kregen we bericht van de familie dat zijn baasje binnenkort weer naar huis mocht en graag zijn hondje terug wilde omdat dat zijn steun en toeverlaat was. Met pijn in ons hart hebben wij Binkie weer naar huis laten gaan, wij zullen zijn vrolijke smoeltje met vooruitstekende tandjes heel erg missen, en mocht het weer nodig zijn dat is hij hier weer van harte welkom.

Mimi

Wij werden gebeld door een Amsterdams echtpaar dat een pup had vrijgekocht van de bovenbuurman. Alle burens hadden last van het geblaf en gejam van zijn hondje dat, zo bleek later, de hele dag in een bench zat opgesloten.

Het echtpaar had zelf een oud en dement hondje. Zij dachten als de buurman afstand wil doen van het diertje, dan vangen wij het wel op. De buurman wilde dit wel maar wilde ook geld zien. Het echtpaar op leeftijd had alleen AOW, maar omdat het gekef en gehuil door merg en been ging, besloten zij al hun vakantiegeld op te offeren zodat zij het diertje uit deze nare omstandigheden konden redden.

De pup van inmiddels 6 maanden moest nog van alles leren, was nooit buiten geweest, was niet zindelijk en nu zij eindelijk uit haar bench mocht, niet moe te krijgen. Ook had het geleerd om de hele dag te blaffen om aandacht.

Het oude demente hondje was geen partij voor de drukke pup en werd bang en begon zich te verstoppen. Zo kon het niet langer. Maar omdat men niet wilde dat het diertje naar een asiel moest waar het weer achter tralies zou komen te zitten, hebben zij contact met DierenVangnet gezocht. Mimi zou prima plaatsbaar zijn maar moest eerst nog erg veel leren. Gelukkig vond zij honden en andere dieren helemaal geweldig. De aanwezige honden hielpen een handje in de opvoeding, de poes deed zijn best met wat hij het beste doet, negeren. De haan leerde Mimi dat de kippenjacht hier niet getolereerd wordt en de geitenmoeders lieten Mimi heel duidelijk merken dat zij de baas zijn in de wei. Het moet wel gezegd worden dat de haan en de geiten soms erg hardhandig konden zijn.

Het blaffen om aandacht bleek erg lastig om af te leren, maar we kwamen een heel eind in de goede richting. Loslopen ging prima, ze bleef dicht bij ons en de roedel. Aan de riem was wat lastiger want het was wel erg leuk om aan de riem van de honden die niet los konden te gaan hangen. Onze opvangster Bella leerde haar dat water en modder helemaal niet erg zijn, vaak kwam ze zwart thuis

. . . of groen van het kroos want het ging er bij haar maar niet in, dat je daar niet op kon lopen en er doorheen zakte. Maar dat geeft niet want je klimt weer op de kant, schudt je uit en rent weer vrolijk verder. Kleine handenbinder **Modder-Mimi** is nu geplaatst bij iemand die de hele dag thuis is en ze wordt verschrikkelijk verwend en vertroeteld. En iedere vrijdag komt haar chihuahua vriendje bij haar spelen.

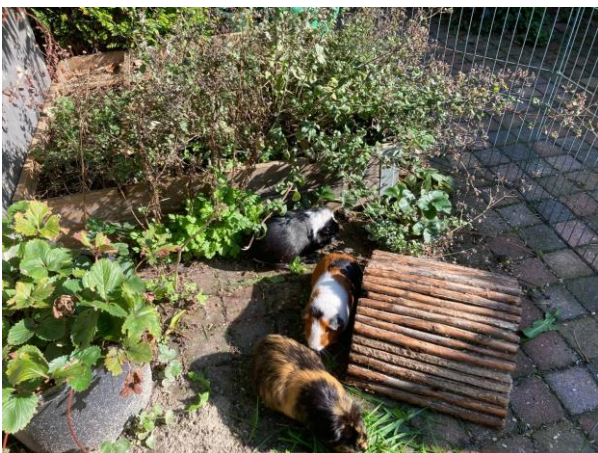

Cavia's

Crisisopvang is bij ons niet alleen voor honden en katten maar ook voor overige dieren. Zolang wij er maar een geschikt pleeggezin voor kunnen vinden. In dit geval werden we opgebeld door hulpverleners omdat zij in hun maag zaten met een drietal cavia's. De zeugjes moesten worden afgestaan omdat de eigenaar naar een Blijf-van-mijn-Lijfhuis moest en daar zijn geen huisdieren toegestaan. Best wel triest als je alles al kwijt raakt door een gewelddadige situatie en dan ook nog afstand moet doen van je dieren. Deze dieren zijn vaak de steun en toeverlaat van mensen of kinderen die al in een moeilijke situatie verkeren. Gelukkig hadden we een plekje vrij bij één van onze pleeggezinnen. Daar zitten ze nu heerlijk tussen een aantal andere cavia's. Dat was een grote troost voor hun eigenaar.

Je zult maar cavia zijn: je hebt een prima zorgeloos leventje, een lieve eigenaar en een warm dak boven je kopje totdat je eigenaar overlijdt en er vreemde mensen in huis komen die je vertrouwde omgeving volledig overhoop halen. En dan ook nog eens gaan beslissen dat, omdat je toch al een oudere cavia bent en het misschien wel heel lastig is om je ergens onder te brengen, je maar beter ingeslapen kan worden. Dat is schrikken! Wat een geluk dat een vriendin van je baasje op het idee kwam om eerst eens op internet te gaan kijken. Hé, DierenVangnet vangt dieren op in crisissituaties! Nou als dit geen crisis is! Het oude beestje werd met al zijn spulletjes in de auto gezet en nu moest hij maar afwachten waar hij terecht zou komen. Zijn vorige huisje was zo warm en vertrouwd, hoe zou het nu met hem aflopen ...? Eenmaal aangekomen op zijn bestemming werd hij uit zijn reismandje getild en het voelde meteen goed voor hem. De mensen waren vriendelijk en ... wat hoorde hij nu? Andere cavia's...? Hij kreeg een prachtig verblijf met een permanente buitenren en werd door twee caviadames uit Bunschoten welkom geheten.

Het verloop bij cavia's die bij ons verblijven is best groot en gelukkig zijn de meeste niet erg moeilijk te koppelen.

Veel mensen hebben in Corona tijd cavia's aangeschaft voor zichzelf of nog vaker voor de kinderen. Maar een cavia is geen computerspelletje dat je opzij legt als de lol er vanaf is. En ook is men zich er nog steeds niet voldoende van bewust dat cavia's niet alleen moeten zitten en voldoende ruimte nodig hebben.

We hebben de afgelopen twee jaar aardig wat cavia's opgevangen en weer uitgeplaatst. Bij ons zitten de dieren ruim en wij vinden dat niet de cavia's zich aan de ruimte in huis moeten aanpassen maar dat men de ruimte aan de cavia's moet aanpassen. Op dit moment hebben wij een grote groep dieren die bij één van onze pleeggezinnen gezellig bij elkaar zitten in een ruim onderkomen. Zo zijn ze ook op hun best, ze lopen lekker door elkaar heen, kunnen liggen waar ze willen en keuvelen gezellig de hele dag met elkaar.

Wij plaatsen dan ook geen cavia's conform de minimale wettelijke eisen aangezien we dat te weinig vinden en ze ook groter gewend zijn. Hoe groter hoe beter!

Zomaar wat over onze Konijnen

Op straat of in het park gezet, achtergelaten in een lege of ernstig vervuilde woning, alleen in een veel te klein hokje, zo krijgen we vaak noodoproepen voor konijnen waar afstand van moet worden gedaan. Helaas slechts een enkele keer zijn er ook andere omstandigheden dat mensen afscheid moeten nemen van hun langoren.

Hieronder wat van de dieren die op het ogenblik bij ons verblijven totdat ze klaar zijn om een nieuw huis te krijgen of die gezondheidsproblemen hebben of al op leeftijd zijn en daarom voor altijd bij ons blijven.

Jacob, een middenslag hangoor, geboren in 2020, werd door zijn baasje gekocht in de dierenwinkel. Eigenlijk wilde zij een cavia, maar ter plekke werd haar aangeprept dat een konijn veel leuker is. Dus ging ze met een konijn naar huis. Eenmaal thuis bleek dat Jacob zich soms toch wel verveelde en toen zij zich ging verdiepen in het gedrag van konijnen is het baasje zich gaan verdiepen in het gedrag van konijnen, kwam ze er achter dat je konijnen helemaal niet alleen moet houden. Het was al helemaal nooit de bedoeling geweest om twee konijnen te nemen en toen is, gelukkig, besloten om te doen wat voor Jacob het beste was: Afstand zodat hij samen met een voedster een gelukkiger leven zou krijgen.

Hups, een middenslag voedster, teddy-angora, geboren in 2022, woonde samen met een broertje en zusje buiten in een tuin. Omdat Hups haar vacht wel heel erg dik werd ging

ze naar de trimmer. Weer thuis werd besloten om haar tijdelijk even binnen te houden omdat het wel erg koud was zo zonder haar dikke vacht. Toen ze weer naar buiten mocht, gaf dat problemen met haar zusje. De twee vochten elkaar de tent uit en konden echt niet meer samen. Besloten werd om afstand van Hups te doen. Jacob en Hups werden gekoppeld en zijn samen een schattig stel, waar Jacob is hupst Hups er achteraan.

Noah, een middenslag lionhead van inmiddels 6 jaar, kwam bij ons samen met haar broertje en zusje. Toen deze twee waren overleden kwam Ollie in haar leven. Maar ook Ollie was al op leeftijd en hebben wij inmiddels in moeten laten slapen.

Rosie is een zwart-wit dwerg voedstertje van 1 jaar oud. Haar baasje was allergisch voor hooi en zaagsel en moest afstand van haar doen. Zij werd gekoppeld aan Daantje een dwerggrammetje uit 2016 dat al eerder door ons geplaatst was. Nadat hij al twee voedsters had overleefd, wilde zijn baasjes stoppen met konijnen en kwam hij terug bij ons. Daantje werd gekoppeld aan Rosie. Beide waren behoorlijk pittig maar gelukkig vonden ze elkaar in de liefde.

Voor Daantje konden wij een goed huis vinden dus werd hij geplaatst.

Beertje, een wildkleurige middenslag ram, kwam rond diezelfde tijd bij ons terug nadat ook zijn vriendinnetje was overleden en de eigenaar geen nieuwe voedster meer wilde aanschaffen.

Inmiddels vormen Noah, Rosie en Beertje een tevreden trio en hebben het erg gezellig met elkaar.

Hamsters, muisjes, ratjes, een enkele chinchilla of degoe

vangen we nog steeds geregeld op maar we merken wel dat ze minder snel worden aangeschaft en er bijna steeds wel iemand is die in de vakantietijd tijdelijk voor ze wil zorgen. Alleen in acute situaties komen ze nog wel eens, en dan vaak tijdelijk totdat er een oplossing is gevonden, bij ons terecht.

Heel anders, heel leuk

Wij hoorden dat iemand van een zeer bange geit met boklam af moest. Door haar gedrag werd zij door de kudde verstoten, het boklammetje wilde men niet houden om verder mee te fokken, men had er al genoeg. Omdat wij bang waren dat de dieren geen lang leven beschoren waren, en we nog wel een stukje grond

overhadden, zijn we gaan kijken en besloten wij ze mee te nemen.

Eenmaal thuis bleek het bokje wel handelbaar en zelfs aibaar maar met de geitenmoeder was geen land te bezeilen. Doodsbang was ze, en omdat ze alleen maar

aan het rennen was en naar een uitweg zocht, hebben wij s'avonds ter plekke alle hekken verhoogd omdat we bang waren dat ze erover heen zou springen. De dagen erna at ze amper en kwam haar hok niet meer uit. Hoewel haar eigen kudde haar niet accepteerde, miste ze natuurlijk wel de veiligheid van die kudde. Dus besloten we om dan maar te kijken of we er nog een geit bij konden nemen. Gelukkig vonden we een jong volwassen geit met, jawel, een boklammetje. Zodra deze geitjes in de wei stonden, veranderd het gedrag van de eerste geit als een blad aan de boom. Zij is nu de baas en heeft haar eigen kleine kudde gevormd. De bokjes zijn inmiddels gecastreerd en groeien als kool.

Bij eerdere Nieuwsbrieven sloten we altijd een acceptgiro in, maar helaas mogen/kunnen die niet meer gebruikt worden. Toch sluiten we nog één keer zo'n formulier in. We hadden ze aangeschaft en anders moeten we ze weg gooien en mocht u ons willen verrassen met een Kerstkadootje, dan hebt u het rekeningnummer alvast bij de hand.

NL 85 INGB 0007 2173 27
t.n.v. DierenVangnet, Amsterdam